

จากจุดที่ว่างเปล่า

ระย้า

หน้า ๑๖

ฟ้าสีนวลคืนนี้ คุณสงบเงียบ และ อ่างว่างเหลือ
เกิน.....

ลูกอ้อยนอนหลับตาพริ้ม ฉันมองสภาพ
ของลูกอย่างสงบนิ่ง ความว่าเหวและอ่าง
ว่างเริ่มโถมทีย่างร้ายกาจ

คุณเจ้าขา...ทำไมนะ ทำไมฉันจึงมีความ
รู้สึกอย่างนี้ ฉันควรจะดีใจ แต่บัดนี้ แวบ
หนึ่งของความรู้สึก ฉันมีความเสียตายและ
เกิดอารมณ์ห่วงขึ้นมาอย่างสุดแสน....

ฉันอยากร้องไห้...กึกถึงตัวเองแล้วอดคิด
ถึงคุณไม่ได้ บ้านนี้คุณอยู่ ณ แห่งไหนใด
ไปตรับรู้ไว้ด้วยเถิดว่า ฉันปวดร้าวใน
ความรู้สึกเหลือเกิน คุณคงไม่ว่าฉันนะ
คุณต้องเห็นใจฉัน เพราะฉันมีลูกอ้อยเพียง
คนเดียวเท่านั้น ที่เป็นดวงใจ ของฉันขณะนี้
ตั้งแต่คุณจากฉัน, ฉันเลี้ยงลูกมาอย่างดีที่
สุดและบัดนี้มันถึงเวลาแล้ว....

คุณกะ ฉันยังจำวันจากของเราได้ดี ภาพ
ของคุณมันตราตรึงอยู่ในความ ทรงจำ ของ

ฉันอย่างสนิทแน่น เหมือนรอยจารึกบน
แผ่นศิลาที่ยากแก่การลบเลือน

...คุณนอนอยู่ตรงนั้น... และฉันก็นั่งอยู่
ใกล้ๆ คุณ พร้อมกับลูกอ้อยซึ่งตอนนั้น
ยังอยู่ในวัยสี่ขวบ

ใบหน้าของคุณแสดงถึงความเจ็บปวด คุณ
ต้องทรมานอย่างร้ายกาจจากโรคร้ายที่มีชื่อ
ว่า “มะเร็งในลำไส้” ฉันส่งสารคุณจนบอก
ไม่ถูกในชะตากรรมที่คุณได้รับ บางครั้ง
ฉันถึงกับแอบร้องไห้เมื่อเห็นสภาพของคุณ

ในวันจาก...คุณมองฉันด้วยสายตาที่แสดง
ถึงความรักและห่วงใย คุณพยายามจะพูด
พยายามจะให้เสียงหลุดรอดออกมาจากลำ-
คอ แต่มันก็ไร้ผล ปากคุณเพียงแต่เผยอ
เล็กน้อย แล้ววาระสุดท้ายก็มาถึง
ฉันร้องไห้โฮออกมาอย่างลืมหึ่มตัว รู้สึก
เหมือนโลกหยุดหมุน โลกทั้งโลกมันมีคม
ไวส์ซึ่งแสงตะวัน ทั้งอ่างว่างและเศร้า
สลดอย่างสุดแสน

๗ บัณฑิตนั้น ถึงบัดนี้เป็นเวลานานถึงสิบแปดปีเต็ม!

เนิ่นนานพอที่จะทำให้เนื้อหนังของฉันเหี่ยว
ย่นลงอย่างน่าเสียดาย ความสวยสดใน
เรือนกายของฉันมันร่วงโรยลงไป จนหมด
สิ้นตามกาลเวลาที่ผ่านไป ถ้าคุณมีชีวิตยืน
นานมาจนถึงบัดนี้ ฉันอยากรู้เหลือเกินว่า
คุณจะยังรักฉันเหมือนเดิมหรือเปล่า คุณ
ยังจะพรั้มรัก ด้วยถ้อยคำที่แสน หวาน ซาบ
ซ่า และหวานหอมจับใจเหมือนเดิม
หรือเปล่า... ฉันยังสงสัย

แต่สำหรับฉัน ฉันยังรักคุณอย่างสุด
หัวใจ ความรักจะต้องสถิตอยู่ในใจฉัน
ตลอดไป มันยังคงจรัสจ้า และอมตะมันคง
เหมือนหุบเขา เหมือนสายลม และกระแสน้ำ
ที่ยังอยู่คู่กับโลก!

คืนนี้... ช่างเป็นคืนที่เยียบสงัด ท้องฟ้า
สีนวล มีดาวกระพริบแสงอย่าง หรรษา
ดาวดวงโตดวงหนึ่ง บางทีอาจจะมีความ
คอยจ้องมองฉันอยู่อย่างห่วงใย และมอง
ลูกของเรา ซึ่งขณะนี้กำลังหลับสนิท อยู่
บนเตียงอย่างผาสุก

คูสิ... ลูกอ้อยของเราเป็นสาว อย่างเต็มตัว
แล้วใช่ไหมคะ? ผมยาวสลวยของลูกฟูอยู่
เต็มหมอน ใบหน้ารูปรี จมูกโต่งเป็นสัน
เหมือนกับคุณไม่มีผิด ลูกของเราออกจะ

คิดนิสยวันอยู่สักหน่อย อาจจะเนื่องมาจาก
ฉันตามใจลูกมาตั้งแต่เล็ก ๆ นั้นเอง แต่ถึง
อย่างไรฉันก็ยังรักลูกอย่างสุดหัวใจ เหมือน
กับแม่ทุกคน ซึ่งให้อภัยแก่ลูกของตนได้
เสมอ

ลูกอ้อยได้รับ ความอบอุ่น จาก อ้อมอกฉัน
เป็นเวลา ถึงยี่สิบสองปี และฉัน ก็ เป็น สุข
อย่างเหลือคณา มันเป็นความรู้สึกที่ละเอียด
อ่อนลึกซึ้ง เมื่อฉันมีลูกอยู่ในอ้อมอก คุณ
ชา.... บัดนี้ฉันกำลังจะพบกับความว้าเหว่
อีกแล้ว รู้สึกหวาดหวั่น ทั้ง ๆ ที่ฉันไม่ควร
จะคิดถึงเรื่องนี้เลย เพราะลูกอ้อยก็ยังเป็น
ลูกของฉันอยู่นั่นเอง...

แต่... คุณชา, พรุ่งนี้แล้วขณะที่ลูกจะจาก
อ้อมอกของฉัน ไปสู่อ้อมอกอันใหม่...อ้อม
อกของผู้ชาย คู่รักของลูกเรานั่นเอง
ฉันควรจะยอมรับประตูทองแห่งชีวิต ของลูก
ซึ่งจะถึงในวันพรุ่งนี้ ไซ้ไหมคะ ฉันควร
จะตั้งใจที่ลูกจะได้เป็นฝั่งเป็นฝาเสียที แต่...
คุณชา แวบหนึ่งในความรู้สึกของฉัน ฉัน
เกิดหวงลูกขึ้นอย่างจับใจ ฉันอยาก
รู้เหลือเกินว่า พ่อแม่ทุกคนจะรู้สึกหวงลูก
สาวของตนบ้างหรือเปล่า ในวันที่ลูกจะ
พ้นอ้อมอกของตนเอง
แล้วคุณล่ะ... คุณเกิดความรู้สึกหวงลูกของ
เราบ้างหรือเปล่านั้น?